

معمای بمب گذاری های بوستون

برگزاری رویتز در گزارشی در باره دو مظنون بمب گذاری های بوستون می نویسد این دو، که ده سال پیش با خانواده خود از داغستان در جنوب روسیه به آمریکا آمدند، مثل نوجوانان آمریکایی لباس می پوشیدند، از ورزش لذت می بردند و سعی می کردند خود را با جامعه آمریکایی تطبیق دهند.

همکلاسی ها، آموزگاران و همسالان 'جوهر' و 'تامران' تسارنایف می گویند نشانه ای از افراط گرایی، و یا حتی موردی فوق العاده ندیده اند که روشن کند چرا این دو برادر چینی روز دوشنبه مرتکب دو بمب گذاری منجر به کشته شدن سه نفر و مجروح شدن صد و شصت و هفت نفر دیگر در ماراتون بوستون شدند.

تامران، ۲۶ ساله، که آرزویش شرکت در مسابقات بوکس المپیک بود، و در سال های اخیر بیشتر مسلمان بنظر می رسید، پنجشنبه شب، در تیراندازی با پلیس کشته شد. جوهر، ۱۹ ساله که یک کشتی گیر دبیرستان اش بود، جمعه شب، در جریان تعقیب پلیس در عملیاتی دستگیر شد که بوستون را تقریباً به تعطیلی گشاند.

سفر فیزیکی این دو از روسیه به کمبریج در ماساچوست، نسبتاً به خوبی مستند شده است. اما سفر روانی شان، که ممکن است آنان را به ارتکاب بدترین حمله بمبی به آمریکا پس از حملات توام با هواپیما ریائی های یازدهم سپتامبر گشاده باشد، بیشتر یک معماست.

چهار مقام دولت آمریکا می گویند اطلاعاتی در سیستم های اطلاعاتی دولتی ندیده اند که تا پیش این هفته هشدار بدهد برادران تسارنایف ممکن است نظیر ستیزه گران در حملاتی به آمریکا درگیر شوند.

روز جمعه اف بی آی گفت در سال ۲۰۱۱ با برادر بزرگتر به درخواست یک دولت خارجی معرفی نشده، مصاحبه هایی داشته است. اما تماس های اف بی آی با تامران، به گفته یک منبع مجری قانون در آمریکا، که به شرط ناشناس ماندن

صحبت می کرد، به اطلاعاتی نگران کننده منجر نشد و در بایگانی جا گرفت. برادران تسارنایفه که دو خواهر دارند، از قوم چینی های منطقه ای عموماً مسلمان نشین در روسیه هستند، که جدائی طلبان در آنجا تا کنون دو بار پس از سقوط شوروی

سابق، برای تحقق خواست هایشان به جنگ روی آورده اند. هر دو برادر نخست در داغستان به مدرسه رفتند که در سال های ۱۹۹۰ با خشونت های جاری در چین

معمای بمب گذاری های

عجیب شده و از آن پس نیز به کانونی پنهانی برای شورش های اسلامی مبدل شده است. مارت، عمه دوبرادر، که در تورتو زندگی می کند، می گوید آمریکا به اعضای این خانواده پناهندگی داده بود.

جوهر، در سال ۲۰۰۲ همراه والدینش وارد آمریکا شد. در آن زمان، برادر بزرگتر، و دو خواهرش در قزاقستان بودند، اما بعداً در آمریکا به او ملحق شدند. پدرشان، انظور، بعداً همراه با مادرشان، که پارها سفرهای رفت و برگشت به آمریکا داشته است، به داغستان بازگشت.

نظور، روز جمعه در خانه اش در ماخاچکالا، پایتخت داغستان از پسرانش دفاع کرد.

او در وضعیتی حاکی از یاس و نومیدی، در حالیکه سرش را میان دست هایش گرفته بود، گفت واضح است که برایشان پاپوش درست کرده اند.

انظور همچنین گفت منتظر بوده است پسر کوچکتر را بزودی برای تعطیلات تابستانی در داغستان ببیند.

روسلان، عموی دوبرادر، که در مری لند زندگی می کند، به خبرنگاران گفت از سال ۲۰۰۹ بعداً با جوهر و تامران حرف نزده است، و افزود که این دو، اکنون، خانواده ما، و تمامی قوم چین را به خجالت و شرمندگی واداشته اند.

همکلاسی های سابق حدسی میزنند

ممکن است این تامران، برادر بزرگتر بود که روی جوهر، برادر کوچکتر نفوذ داشت.

در یوتیوب، زیر نام تامران، دو ویدیو در باره تروریسم وجود دارد. تامران، به گفته عمه اش، در سال های اخیر بیشتر مذهبی شده بود. جوهر، به گفته دوستان و آشنایان در کمبریج، این شهر جایگاه دانشگاه هاروارد و انستیتیوی تکنولوژی، و مظهر اختلاف دانشجویان با استادان و کارگران و مهاجران تازه وارد دنبال محبوبیت بود.

به گفته آنان او همواره با لبخند به لطیفه های دیگران واکنش نشان می داد سعی می کرد با همه دوست شود هیچ هاپ دوست می داشت. در رفت و آمدهای اجتماعی ضعیف و گاه عصبی بود، اما نه در حدی که دیگران را ناراحت کند. در باره سیاست هم بندرت حرف می زد.

تامران، که 'تیمی' صدایش می کردند، بنظر می رسد کمتر از او اجتماعی بود. تامران در ستون ویژه معرفی افراد در مجله ای که دانشکده ارتباطات دانشگاه بوستون ناشر آن است، در سال ۲۰۱۰ نوشته بود 'من حتی یک دوست آمریکایی هم ندارم و آن ها را درک نمی کنم'. تامران در عین حال نوشته بود آرزو دارد در مسابقات بوکس المپیک شرکت کند و ترجیح می دهد نماینده آمریکا باشد تا روسیه - اگر نتواند نماینده یک چین مستقل باشد.